

takže tu prý není převahy okolností polehčujících. Než okolnost, že s činem obžalovaného bylo spojeno nebezpečí, je skutkovou náležitostí i zločinu podle § 87 tr. zák., jímž byl obžalovaný uznán vinným, i zločinu podle § 85 c) tr. zák., jímž měl býti obžalovaný správně uznán vinným, a bylo by proto lze, přičítati tuto okolnost jako okolnost přitěžující jen, kdyby šlo o nebezpečí, přesahující co do rozsahu nebo co do hrozivosti náležitosti nebezpečí jako skutkového znaku uvedených zločinů. Zrušovací soud hledě k jednání obžalovaného jakož i k následkům, jež jednáním tím nastaly nebo nastati mohly, neshledal, že nebezpečí, činem obžalovaného vyvolané, dosahovalo rázu při výměře trestu zvlášť na váhu padajícího, a jest proto přisvědčiti odvolání, že není podkladu pro názor nalézacího soudu, že s činem obžalovaného bylo spojeno takové nebezpečí, k němuž jest podle § 43 tr. zák. přihlížeti jako k okolnosti přitěžující. Podle toho obžalovanému přitěžuje jen souběh dvou různých zločinů, naproti tomu mu však polehčuje, že jednal v prudkém hnutí mysli a že se k činu doznal. Jde tedy o převahu okolností polehčujících a to takových, z nichž lze důvodně očekávati, že se obžalovaný polepší, a jež proto odůvodňují použití § 54 tr. zák.

Čís. 3974.

Užívání slova chráněného pro jiného jako známka na účtech není o sobě porušením práva známkového.

(Rozh. ze dne 24. října 1930, Zm I 581/29).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 12. června 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud zmateční stížnost vytýká jako vnitřní rozpor rozsudku, že ve čtvrtém odstavci zjišťuje, že obžalovaný zasílal až do 22. srpna 1927 účty s označením zboží Myriam, kdežto hned v následujícím odstavci rozsudek v rozporu s tímto zjištěním praví, že tyto účty nebyly zasílány úmyslně, nýbrž bez vědomí obžalovaného a jen nedopatřením, — a pokud uplatňuje dále věcně výtku neúplnosti rozsudku, vytýkajíc nalézacímu soudu, že si nepovšiml jednak protokolované výpovědi obžalovaného, že podepisoval účty, které byly zasílány jeho zákazníkům, a že také uznává účty, na nichž je podepsán, — jednak té okolnosti, že slova, jimiž byla na některých účtech (zmateční stížnost poukazuje zejména k příloze přečteného dopisu B-ova a dopisu Ř-ova) fakturována cena za dodané zboží Myriam, nejsou předtištěna, nýbrž psána strojem, a to patrně v době vydání účtů, — takže prý předpoklad rozsudku o ne-

přelepení pozastaveného slova z nedopatření nepřiléhá ke skutečnému stavu věci, — týká se tento rozpor, pokud se týče tato neúplnost skutečnosti nerozhodné, neboť užívání slova chráněného pro jiného jako známka na účtech není o sobě porušením práva známkového (srov. Abel, Markenrecht str. 215). Účet může být podle okolností případu půtahem pro označení dodaného zboží; leč v této příčině pokládá rozsudek za prokázanou obhajobu obžalovaného, že, jakmile seznal, že si soukromý obžalobce dal chrániti známku »Myriam«, přestal jí sám užívati a změnil přelepky se slovem »Jaffi« na sáčcích původní označení »Myriam«, by bylo lze jeho zboží rozeznati od zboží soukromého obžalobce, — a nalézací soud dále zjišťuje podle svědectví Boženy F-ové, že nálepek bylo používáno ve všech případech a že se nestalo, by zboží bylo zasíláno bez nálepek. Rozsudek také v dalším pokládá za prokázáno, že obžalovaný učinil ihned opatření, by své zboží rozdílně označil a že také zboží to učinil přelepky rozdílným. S tohoto hlediska je pak nerozhodné, zda bylo v zasílaných účtech obžalovaného jeho zboží ještě označováno slovem »Myriam« a zda obžalovaný ony účty sám podepisoval, či zda byly zasílány jen nedopatřením a bez vědomí obžalovaného, jak předpokládá soud nalézací.

Čís. 3975.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 2 odst. 1 zák. čís. 178/1924 se ve směru subjektivním vyžaduje, by si byl pachatel vědom, že nabízí prospěch zaměstnanci postavenému na roveň veřejnému činiteli ve smyslu § 6 odst. 2 cit. zákona, a dále by si byl vědom, že prospěch jím nabízený není nepatrný.

(Rozh. ze dne 24. října 1930, Zm I 133/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského trestního soudu v Praze ze dne 11. prosince 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 2 odst. 1 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti čís. 5, 9a), 9b) § 281 tr. ř., jest přiznati oprávnění s hlediska prvních dvou zmatečků. Rozsudek odsuzuje oba stěžovatele jako spolupachatele pro přečin podle § 2 odst. 1 zák. čís. 178/1924 za to, že dopisem z 19. dubna slíbili Josefu B-ovi, zaměstnanci firmy G. E. C., zapsaného společenstva s r. o. v P., pověřenému nákupem zboží pro tuto firmu, tedy zaměstnanci podniku postavenému na roveň veřejným činitelům ve smyslu § 6 odst. 2 cit. zák., prospěch, na nějž neměl J. B. práva, za to, že bude uzavřena s firmou